

til Herredsfogden i Bølling og Nørre Herreder	393 Rbd. 18 St.
„ Herredsfogden i Nørvang og Tørrild Herreder	386 — 33 „
„ Herredsfogden i Holmans og Elbo Herreder samt en Deel af Bruff Herred	255 — „ „
„ Herredsfogden i Terløv og en Deel af Bruff Herred samt i Andst og Slang's Herreder	319 — 52 „
„ Herredsfogden i Bjerge og Hatting Herreder	340 — 48 „

§ 3.

Naar Forandringer finde Sted i Jurisdictionernes Omfang, bestemmer Kongen efter Billighed tilsvarende Forandringer i Fordelingen af den i § 2 fastsatte Godtgjørelse for Dommer- og Skriverkornet.

§ 4.

Loven af 19de Marts 1852 angaaende Erstatningen til Retsbetjentene for Ophævelsen af Dommer- og Skriverkorn sættes ud af Kraft.

Motiverne til foranstaaende Lovudkast ere saalydende:

I § 2 af Loven af 19de Marts d. A. angaaende Erstatningen for Ophævelsen af Dommer- og Skriverkorn er det fastsat, at der ved Lov vil blive bestemt en saadan Tillægs- sum til det hidtil bevilgede Beløb, at alle vedkommende Embeder kunne erholde fuldt Vederlag for de ved Lov af 20de Juni 1850 § 1 litr. h ophævede Embedsindtægter. Denne Bestemmelse, der er bygget paa et Forslag af Landsthinget, er begrundet derved, at det Beløb af 15,000 Rbd., der ved Finansloven var bevilget som Erstatning, ikke var tilstrækkeligt til at holde de vedkommende Embedsmænd behørigen skadesløse, og at det maatte erkendes, at disse efter Retfærdighedens og Billighedens Grundsætninger ikke burde lide noget Tab med Hensyn til den omhandlede Indtægt.

Idet der nu i Henhold hertil vil være at forelægge et Udcast til Lov, hvorved den endelige Erstatning for det ophævede Dommer- og Skriverkorn bliver at fastsætte, maa det bemærkes, at det allerede under de Forhandlinger, som gif forud for Loven af 19de Marts d. A., og navnlig i de Motiver, der ledsagede Udkastet til Loven, er tilstrækkeligen forklaret, hvorledes det af mange Grunde er ligefrem umuligt at bringe det paa det Reue, hvormeget den omhandlede Præstation paa den Tid, da den ophævedes, retteligen udgjorde i de enkelte Jurisdictioner. Naar Rigsdagen derefter, uagtet den ved Finansloven tilstaaede Erstatning paa det Nærmeste svarede til, hvad der kunde tilkomme Retsbetjentene efter Reglen i L. 1—5—18 og Forordningen af 4de Marts 1690, naar denne anvendtes paa det nærværende Antal af Gaarde respective paa 6 Tønder Hartkorn eller derover og paa mindre end 6 Tønder Hartkorn, har vedtaget en Bestemmelse, hvorefter de paagældende Embedsmænd skulde have fuld Erstatning, tør det antages at være forudsat, at der ved Bestemmelsen af denne — hvad Ministeriet ogsaa fra Begyndelsen har formeent — maatte være at tage Hensyn til Indtægten's factiske Beløb, saaledes at dette bliver Basis for Beregningen af Erstatningen, forsaavidt det ikke i enkelte Tilfælde maatte være givet, at der er nogen Urigtighed. Foruden at nemlig Formodningen maa være for, at Retsbetjentene, som have oprævet, hvad der er erlagt til deres Formand i Embedet efter de ved samme hørende Fortegneller, have været berettigede til at oppebære, hvad der factisk er dem ydet, og det er antageligt, at Yderne ellers vilde have gjort Indsigelse og ladet Spørgsmaalet afgjøre ved Domstolene, hvorpaa der ogsaa have enkelte Exempler, saa indsees det ikke, at der er nogen anden Maade, paa hvilken Erstatningen for denne Indtægt, der er ydet fra gammel Tid af, kan beregnes, naar det skal iagttages, at Embedsmændene erholde fuldt Vederlag. Derhos er der saameget mere Grund til i denne Henseende at gaae frem med Liberalitet, som den omhandlede Indtægt saa godt som er den eneste Betaling, Retsbetjentene have for deres talrige, ansvarfulde, besværlige og ofte